Ang Bautismo at ang Hapunan ng Panginoon

Robert A. Laidlaw

Salin sa Tagalog ng “Baptism and the Lord's Supper”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Ang Bautismo at ang Hapunan ng Panginoon

Pakibasa ang I Corinto 11:23-31; Roma 6:1-6; Colosas 2:12, 13

Ang lahat ng maraming ordinansa ng Lumang Tipan ay pinalitan ng dalawa sa Bagong Tipan: ang Bautismo at ang Hapunan ng Panginoon, at naglagay ang Diyos ng higit na espirituwal na kahulugan sa dalawang ito kaysa sa lahat ng ordinansa ng Lumang Tipan na pinagsama-sama, gaya ng kamatayan dahil sa nilabag na kautusan na nagbibigay-daan sa buhay sa pamamagitan ng isang nabuhay na Cristo.

Malinaw na iniuutos sa atin ang pagsasagawa ng dalawang ordinansang ito. Sa Gawa 10:48, "At ipinagutos niyang sila'y bautismuhan sa pangalan ni Jesucristo," at sa I Corinto 11:24, "Gawin ninyo ito sa pagaalaala sa akin."

Bukod dito, malinaw ang paraan ng pagsasagawa ng dalawang ordinansa: bautismo sa paglulubog pagkatapos ng nagliligtas na pananampalataya kay Cristo—bautismo ng mananampalataya—at ang Hapunan ng Panginoon, na hindi idinaraos ng isang pari para sa iglesya, kundi bawat mananampalataya ang nagpuputol-putol ng tinapay at umiinom ng alak para sa kanyang sarili.

Kaya ibaling natin ang ating pansin sa malalim at espirituwal na kahulugan, at sa personal na hamon ng mga ordinansang ito, sapagkat may malaking posibilidad na maisagawa ang gawain sa itinakdang paraan at masiyahan na roon, habang lubos namang nalalampasan

ang mataas at banal na layunin ng Diyos sa pagtatatag ng dalawang ordinansang ito.

Kung paanong kinuha ng ating Panginoon ang Sampung Utos ng Lumang Tipan at pinaikli ang mga ito sa dalawa —"Iibigin mo ang Panginoon mong Dios ng buong puso mo," "Iibigin mo ang iyong kapuwa na gaya ng iyong sarili"—gayundin kinuha Niya ang lahat ng ordinansa ng Lumang Tipan at pinaikli ang mga ito sa dalawa, inilagay ang isa, ang bautismo, sa pasimula ng Kanyang pampublikong ministeryo, at ang isa pa, ang Hapunan ng Panginoon, sa katapusan nito, na para bang itinuturo sa atin na sa mga ito ay taglay natin ang sumasaklaw sa buong buhay-Cristiano.

Ang bautismo ay nangangahulugan ng pakikiisa kay Cristo na Ulo, at sa isa't isa bilang mga sangkap ng Kanyang katawan. Ang Hapunan ng Panginoon ay nangangahulugan ng pakikipag-isa kay Cristo at sa isa't isa. Ang una ay minsan lamang para sa lahat ng panahon; ang ikalawa ay inuulit, "sa tuwing gagawin ninyo ito." Dahil ang pakikiisa ay hindi kailanman masisira, ang katawan ni Cristo ay hindi na muling mapuputul-putol, kaya hindi na ito kailangang ulitin; ngunit ang pakikipag-isa ay madaling masira, kaya dapat itong ingatan. Ipinahihiwatig ng Gawa 20:7 na ang unang iglesya ay nagdiriwang ng Hapunan ng Panginoon linggu-linggo, sa unang araw ng bawat linggo.

Ang bautismo sa tubig, kung wastong nauunawaan, ay isang hayag na pagkilala sa isang pangunahing katotohanan sa buhay-Cristiano. Itinatanong ng Roma 6: Hindi ba ninyo alam ang kahulugan ng inyong bautismo, na ang kaugnayan sa unang Adan, ang likas na tao, ay naputol na, at kayo ay naisanib na sa isang bagong Ulo,

si Cristo? Ngunit pansinin na nang tayo ay bautismuhan ng Banal na Espiritu sa katawan ni Cristo ayon sa I Corinto 12:13, hindi Niya inilagay kay Cristo ang ating lumang likas, kundi binigyan Niya tayo ng bagong likas. Nakikita ng Diyos ang lumang likas (Roma 6:6) na ipinako sa krus kasama ni Cristo, pinatay na, at kapag nakita natin ang dakilang katotohanang iyon, napagtatanto natin na may bangkay tayong hawak, at ginagawa natin dito ang gagawin ng sinumang matinong tao: inililibing natin ito nang hindi na makita sa tubig ng bautismo, at matapos magpaalam dito sa huling pagkakataon ay bumabangon tayo upang lumakad sa panibagong buhay, sa lupa ng pagkabuhay na muli. Ang ating bautismo ay, sa katotohanan, isang hayag na pagpapahayag sa Diyos, sa ating kapwa mananampalataya, sa ating mga kamag-anak at sa mga di-ligtas, na tayo ay namatay na sa lumang pagkatao, na inilibing na natin ito, na tayo ay bumangon upang mamuhay ng bagong buhay kasama ng ating nabuhay na Panginoon sa panig ng tagumpay ng libingan. Maaaring makatulong sa atin na lalong maunawaan ang kahulugan nito kung sa bawat pagbabautismo ay maglalagay tayo ng anunsyo sa hanay ng mga namatay sa pahayagan:

> "*Si Ganito-at-ganoon ay namatay na sa kanyang lumang pagkatao, inilibing na, at bumangon upang lumakad sa panibagong buhay. Mga kaanib ng iglesya, mga kasamahan sa trabaho at mga mamamayan, pansinin ang pagbabago sa kanyang buhay.*"

Walang bisa ang ating patotoo para sa Diyos dahil napaka-di-totoo ng ating bautismo. Ang pagbabautismo ay dapat maging pasimula ng isang bagong saloobin sa buhay na pinananatili araw-araw; kaya huwag kailanman itanong sa isang Cristiano, "Nabautismuhan ka na ba?"

kundi "Ikaw ba ay isang bautismadong mananampalataya? Namumuhay ka ba sa lupa ng pagkabuhay na muli?" Napakarami sa atin, sa ating pamumuhay, ang tumatanggi sa ating ipinahahayag sa ating bautismo. Pagkagising natin tuwing umaga, dapat nating sabihin, "Ako ay isang bautismadong mananampalataya," na naglalagay sa atin sa obligasyong mamuhay ng buhay ng pagkabuhay na muli ngayong araw.

Ang bautismo, bagaman isang personal na gawain, ay pagkilala rin sa sama-samang pananagutan, sapagkat ang mga binautismuhan lamang ng Banal na Espiritu sa iisang katawan (I Corinto 12:13) ang may karapatang dumaan sa ordinansa ng bautismo sa tubig; sapagkat hindi lamang tayo ipinanganak ng Espiritu bilang mga indibidwal, kundi binautismuhan tayo ng Espiritu sa isang buháy na organismo, ang mahiwagang katawan ni Cristo, na di-mapaghihiwalay na nakaugnay sa bawat ibang mananampalataya, umaasa sa Ulo, at umaasa sa isa't isa bilang mga sangkap ng iisang katawan.

Ang Hapunan ng Panginoon ay may ganito ring kaisipan ng pagkakaisa. Ito ay isang sama-samang gawain. Sinasabi sa atin ng I Corinto 10 na "kami na marami ay iisang tinapay," o iisang buong tinapay (sa margin). Ang di-pinutol na tinapay sa mesa ay kumakatawan sa pagkakaisa ng mga banal sa I Corinto 10. Doon ay unang binanggit ang saro dahil ang dugo ang bigkis at batayan ng pagkakaisang iyon; ngunit sa kabanata 11, kung saan ang tinapay ay kumakatawan sa katawan ni Cristo, doon ay ito muna ang pinuputol, at sumusunod ang saro, sapagkat mula sa sinirang katawan ni Cristo dumaloy ang Kanyang nagbabayad-salang dugo. Ang pagdalo sa pulong ng komunyon ay hindi nakatutupad sa

ating sama-samang pananagutan sa Diyos at sa ating kapwa mananampalataya; kinikilala lamang ito, at ang ipinahahayag natin sa pagdalo sa komunyon ay hindi natin dapat itatwa sa pagliban sa iba pang pagtitipon ng iglesya.

Ngunit kung ang Hapunan ng Panginoon ay hamon sa sama-samang pananagutan, ito rin ay napakalaking hamon sa personal na kabanalan, sapagkat lumalapit tayo bilang mga saserdote (I Pedro 2:9); sinasabi sa atin ng Exodo 28:36 na nagsuot si Aaron sa kanyang noo ng isang gintong lamina na may nakaukit na, "Banal sa Panginoon," at sinasabi ng talata 38 na ito ay dapat palaging nasa kanyang noo.

Ang Pista ng Paskua at ang Pista ng Tinapay na Walang Lebadura ay di-mapaghihiwalay na magkasama—ang isa ay tungkol sa pagliligtas sa pamamagitan ng dugo ng Kordero, ang isa naman ay tungkol sa kabanalang dapat maging katangian ng isang bayang iniligtas nang ganoon. Tayong nagdiwang ng Hapunan ng Panginoon noong Linggo ay maaaring magsabi, "Hindi ko magagamit ang kamay na ito upang gumawa ng kahiya-hiyang gawa sa Lunes, sapagkat ginamit ko ito upang hawakan ang banal na sagisag ng katawan ng aking Panginoon na ibinigay para sa akin." "Hindi ko magagamit ang mga labing ito upang magsalita ng mga salitang nagpapalungkot sa Espiritu sa Martes, sapagkat itinaas ko ang saro at ginamit ko ang mga ito upang makibahagi sa banal na sagisag ng mahalagang dugo ng aking Panginoon na tumubos sa akin." Kung tinatanggap ko ang pribilehiyo, hindi ko matatakasan ang hamon ng Hapunan ng Panginoon. "Sapagka't sa tuwing kakanin ninyo ang tinapay na ito, at iinumin ang saro [kasalukuyan], ay inihahayag ninyo ang pagkamatay ng

Panginoon [nakaraan] hanggang sa siya'y dumating" (hinaharap). Paggunita sa Kanyang kamatayan sa nakaraan; pagtatalaga ng aking buhay sa kasalukuyan; pagpapatibay ng aking pananampalataya sa hinaharap. Ang nakaraan ay panawagan sa kasaysayan: Siya ay dumating at namatay. Ang kasalukuyan ay panawagan sa puso: Siya ay nabubuhay at umiibig. Ang hinaharap ay panawagan sa dakilang nagpapadalisay na pag-asa: Siya ay muling darating. Napakabanal ng pistang pang-alaala; banal na mga sagisag sa ating mga kamay, banal na mga kaisipan sa ating isip, banal at kalugud-lugod na pagsamba sa ating puso, ang Kanyang banal na presensya sa ating gitna, at tayo, mga banal na kapatid (Hebreo 3:1), isang makaharing pagkasaserdote—bawat pulong ng komunyon ay hamon sa banal na pamumuhay, sa maharlikang asal, na angkop sa maharlikang angkan na ating kinabibilangan!

Sa mga kaisipang ito, hindi mahirap unawain kung bakit isinulat ng Banal na Espiritu sa I Corinto 10, "Hindi kayo maaari," hindi "hindi kayo dapat," kundi "Hindi kayo maaaring magsalo sa dulang ng Panginoon, at sa dulang ng mga demonio." Ang dulang ng Panginoon sa kabanata 10 ay ang Hapunan ng Panginoon kasama ang lahat ng kahulugan nito. Sa ibang salita, kung makakita ka ng isang taong kumakain sa mga kakahuyan ni Baal, may katwiran kang maniwala na siya ay isang mahalay na sumasamba sa diyus-diyosan; ngunit sa kabilang banda, kung makakita ka ng isang taong kumakain sa dulang ng Panginoon, maaasahan mong siya ay isang taong namumuhay nang banal. Halimbawa, habang nananonghalian sa isang marangyang restawran sa London, sinabi sa akin ng isang kaibigan, "Ang ginoong

iyon doon ay kabilang sa sambahayan ng hari, at kumakain sa hapag ng hari." Matapos kong pansinin ang kanyang asal sa hapag nang ilang minuto, sumagot ako, "Sa palagay ko'y nagkakamali ka; walang taong may ganyang asal sa hapag ang makakakain sa hapag ng hari." Nakikita mo, may nasa isip akong tiyak na pamantayan ng kagandahang-asal sa hapag na angkop sa mga kumakain sa hapag ng hari, at ganoon din dapat sa mga nakikibahagi sa Hapunan ng Panginoon. Kailangan nating paalalahanan na ang krus ni Cristo ay pagpapakita ng kabanalan ng Diyos, gayundin ng pag-ibig ng Diyos, at hindi tayo dapat tumutok lamang sa panlabas na panig ng nagawa ng krus ni Cristo para sa atin sa paningin ng Diyos, at kaligtaan ang panloob na panig ng hinihingi ng krus ni Cristo mula sa atin: banal na pamumuhay, katotohanan sa pagsamba, lubos na pagsunod, pag-ibig sa isa't isa, at mapagsakripisyong paglilingkod.